ve kterém se dočtete, jak to bylo s oblastním finále Porty v Horních Bojnicích a jak to nakonec dopadlo s Majkou

Mirda se vydal dlouhou chodbou bojnického kulturáku ke kanceláři, ve které probíhala akreditace kapel. Srazil se ve dveřích s Bobem, který náhodou spolupořádal i tohle oblastní kolo. "Vítám vás na Portě", poplácal ho Bob rozšafně po zádech. Pak běžel do štábu. Mirda si stoupnul do fronty a pozoroval mumraj. Vepředu se právě akreditoval Trumbera z Holanďanů. "Proč zrovna my musíme hrát první," rozčiloval se. Nebylo mu to ale nic platný. Odešel s nepořízenou.

"Hrajem devátý," oznámil Mirda klukům, když se vrátil zpátky do šatny. "Před námi jsou Tryjády, prý tu vloni vyhrály. Lokál hraje hned po nás a poslední jsou Křížaly na ledu, prý nějaký nadupaný bluegrassáci." Čára jen pokrčil ramenama: "Když nadupaný, tak nadupaný."

Malým dvoudílným oknem proniklo do šatny předjarní březnové sluníčko. Mirda vyndal z futrálu banjo a hadříkem pomalu přejížděl po jeho strunách. Dan s Luďou právě diskutovali o přednostech pravýho bowiáku a Čára se probíral novýma fidlikytkovskejma textama, který Mirda přines´. Dveřmi nakoukla do šatny Táňa. "Ahoj kluci, co tak sklesle?" Dan se narovnal na židli: "Nemáme dneska šanci", řekl pohřebně. Jsou tu Tryjády, vy, Jahody a bůhví kolik kapel, který už sem jezdí léta." "A ty by ses bál Lokálu?", zasmála se Táňa a dodala: "Přišla jsem si s vámi zazpívat váš Jarní den." Mirda po těch slovech vyloženě pookřál a Táňa mu dala pusu na ucho. Šatnou se rozeznělo banjo a vzápětí se přidala i basa s kytarou. Čára odehrál svý foukačkový sólo a tiše Mirdovi Táňu záviděl. Ta holka jim totiž skutečně zvedla náladu o třista procent. Navíc dívčí hlas Fidlikytkám vyloženě slušel. Zazpívali si pak ještě nějaký písničky od Nezmarů a Táňa se zvedla k odchodu: "Musím k Lokálům, chtějí se taky rozezpívat, tak zatím" "Počkej, půjdu s tebou", řekl Mirda, "musím odnést zvukařovi schéma zapojení." Vyrazili chodbou k šatnám na druhé straně pódia. Všude už nastalo takové to pravé portovní hemžení, po chodbě pidlikaly banja, kytary, housle a basy. Když byli u šatny Lokálu, pustila Táňa Mirdovu ruku, usmála se na něj a zmizela za oprýskanými dřevěnými dveřmi. Mirda jen pokrčil rameny a vydal se dál ke zvukařskému pultíku. Nedošel tam. Všiml si cestou Majky, podivně stočené do klubíčka v rohu sálu. Došel až k ní. "Ahoj", řekl. Majka se na něj podívala. Oči měla červený. "Ty brečíš?", lekl se Mirda. Majka jen kývla. Mirda si přisedl. Dalo mu to práci, ale nakonec to z Majky vydoloval. Trumbera, kapelník Holanďanů, ji totiž právě vyloučil ze souboru. Majku. Tu usměvavou holku z Kvakoňů. Tedy alespoň v době, kdy ještě Kvakoně existovali a kdy v nich Majka s Mirdou hráli.

Mirda se posadil na parkety vedle Majky a pohladil ji po vlasech. Chvíli přemýšlel. "Poď", vzal pak Majku za ruku. Majka šla, ačkoliv vůbec netušila, kam jí to Mirda

vlíkne. Některý vztahy v některejch kapelách jsou fakt otřesný, myslel si cestou. Minuli pódium, šatnu Holanďanů i pidlikající muzikanty. V šatně Fidlikytek už byly nastěhovaný i spolubydlící Křížaly na ledu a Koblihouby. "Máme novou zpěvačku," vrazil Mirda do dveří. "Cóóó?", zjišťoval Čára, jestli správně slyšel. "Novou zpěvačkúú", skučel Mirda do křížalího mandolínovýho sóla. Dan došel překvapeně až ke dveřím a zkoumavě si Majku prohlídnul. "To je naše?", zeptal se s nevinným výrazem ve tváři. Luďa popadnul basu do náručí a vydal se za Danem: "Tak kam pudem zkoušet? Tady to jak se zdá moc nepude..."

Majka byla přijatá okamžitě a jednomyslně. Její jemný alt se rozprostřel songama Fidlikytek s lehkou samozřejmostí a druhé i třetí hlasy v některých pasážích vyvolávaly mrazení v zádech. Pánové přenechali Majce také po sloce v každém songu a jí se zdálo, že všechny ty texty už vlastně dávno zná. Psal je Mirda. Stejně dobře jako dřív. A možná i líp. Postranní chodbou prvního patra kulturáku se nesly najednou písničky o poznání živější a nakažlivější. O patro níž mezitím moderátor zahájil přehlídku a za mikrofony se postavili první soutěžící - Holanďani. Bez Majky a s Trumberou, kterého trápilo černé svědomí. A pak Loudové, Šrámy, Koblihouby... Prostě celá mladá špička tohohle kraje.

Fidlikytky o prvních pět kapel přišly. Zabraly se do hraní a děsně je to bavilo. "Ty vago", klepnul se najednou do čela Mirda, "zapomněl jsem zvukařovi odnýst ten náčrt." Dokreslil tedy na plánek ještě jeden mikrofon a vydal se do sálu. Ostatní ho vesele následovali. Už se jim tohle oblastní finále nezdálo tak ztracený. A nebylo to jen Majkou. Ani vlastně nevěděli čím.

Papírově měly největší šance kapely v druhé části soutěžního pole. Sedmý nastoupily Jahody z Toušně. Mirda se na ně těšil. Bůhví proč, ale Jahody dneska zpívaly samé pomalé spirituály. Mirdovi se zdálo, že to postrádá jiskru. Tu, kterou mělo jejich vystoupení před měsícem. Porotci si zřejmě mysleli to samý. Tryjády zase vystoupily s loňským repertoárem. Když doznívala sálem jejich třetí píseň Zamilovaná, měli už všichni z Fidlikytek srdce někde v krku. Postavili se pak před mikrofony a Mirda spustil na banjo nadřenej Jarní den. Stačil ještě mrknout na Majku. Aby se nebála. Aby se usmála. A Majka zpívala. Kluci hráli a pod pódiem stál kompletní Lokál s otevřenou pusou. Kde se tam vzala ta holka, vrtalo Táně hlavou. "Umíí", zaskandovala pak nahlas. Fidlikytky byly fantastický. Kluci a holky z Lokálu se vedrali na pódium hned po nich a, kamarádství nekamarádství, měli jedinou touhu. Být alespoň stejně dobří. Udržet krok. Malinko Fidlikytky předstihnout. Šlo to těžko, ale když je na pódiu osm sezpívaných a sehraných lidí, dá se z toho vařit. A tak publikum se stalo po třetím songu úplně odvařeným. Na řadě byl poslední soutěžící. Křížaly na ledu vyšily hned v úvodu dvouminutový sólo na všechny nástroje, který se v tu chvíli na pódiu nacházely, a vypadalo to, že všechny předchozí kapely úplně smetou z povrchu zemskýho. Avšak jen do chvíle, než začali zpívat. Neuvěřitelný skřek se pak v pravidelných intervalech rozléhal bojnickým kulturákem a divákům i

porotě postupně došlo, že Křížaly to letos asi nebudou.

"A kdo tedy?", zabředli hned všichni řeč o přestávce u piva. V přísálí to vřelo už víceméně přátelskýma šťouchama mezi kapelama a jejich kapelníkama, jen vzadu z rohu zněl Trumberovo rozčílenej hlas. Kolem stolu tam se svěšenýma hlavama seděl zbytek Holanďanů. Majka se tam radši ani nedívala. Byla ráda, že sedí u jednoho stolu s Fidlikytkama a s Lokálem a byla docela spokojená. Mirda jí seznámil s Táňou. A taky s Vodníkem, Čičmonem, Ájou, Fištou a ostatníma z Lokálu. Pak dopili svý drinky a vydali se zpátky do sálu. Na lakovaných prknech už postávala seřazená porota a její předseda, Tony Linhart, slavnostně vyhlásil výsledky divácké soutěže. Zvítězil Lokál. Těsně před Fidlikytkama a Šrámama, jejichž příbuzní okupovali hlasovací schránku už od brzského odpoledne. Pak přišly na řadu verdikty poroty. Všem se zatajil dech. "Na třetím místě se umístila", řekl do ticha Tony Linhart, " kapela Tryjády." Sál zašuměl překvapením. Tryjády zašuměly zklamáním. Majka se zakousla do rtu. Uvolnění mělo přijít v zápětí. " Do pátečního semifinále v Ústí nad Labem postupují FIDLIKYTKY", oznámil předseda poroty za pomoci taháku a upřímně se usmál. Mirda si klopýtal zalomit s porotou palec a v hlavě mu hučelo. Byl na vrcholu blaha. Když se vrátil, srotili se ostatní z Fidlikytek kolem něj a už jen jakoby z dálky slyšeli, že "první místo finále Ústí Lokál Bahníkovice"

Bylo dobojováno. Alespoň do června. Do Ústí se všichni moc těšili. "Napíšem ti do tý doby spoustu songů, který budou jenom tvoje", slíbil pak vedle v přísálí Mirda Majce a na znamení přísahy vztyčil významně dva prsty k hospodskému stropu. Hospodskej Fejfar to ale pochopil jinak a vrznul před ně na stůl v blesku dvě piva. Z jednoho se napil Čára. "A jak znám Mirdu", promluvil, když vrátil půllitr zpátky na stůl, "tak už alespoň čtyřverší toho prvního má hotový."

Prach ze tvých snů mi na botách zůstal
já místo tebe teď zkouším tu být
zachvění strun mi do dlaní vrůstá
ještě mě zebe, když slyším je znít